

Arrest

nr. 124 757 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 10 september 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 13 september 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker dient bij schrijven van 22 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 14 oktober 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 december 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Verzoeker dient bij schrijven van 12 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 30 april 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 7 mei 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de op 30 april 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 maart 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 januari 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt vervolgens op 12 maart 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 13 maart 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [...]

[...]

en van nationaliteit te zijn : India

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 23 december 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in een exceptie van onontvankelijkheid op dat verzoeker het vereiste belang bij het voorliggende beroep ontbeert. Hij betoogt dat de vernietiging van de in casu bestreden beslissing verzoeker geen voordeel kan opleveren, nu het toegepaste artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet thans voorziet in een gebonden bevoegdheid en hij bijgevolg niet anders vermag dan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied af te leveren.

2.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

[...]

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit verwijst, bepaalt verder:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat werd toegepast in de bestreden beslissing, stelt daarnaast als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een

bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat, indien de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd of indien de Raad het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelde verweerder in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden. Verzoeker weerlegt dit gegeven niet. Hij wijst er weliswaar op dat rekening diende te worden gehouden met het beroep dat hij instelde bij de Raad tegen de genomen onontvankelijkheidsbeslissing inzake de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch er blijkt niet dat het indienen van dit beroep afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker gaat er verder ook aan voorbij dat het bestuur op 7 mei 2012 reeds overging tot het nemen van een onontvankelijkheidsbeslissing inzake de op 30 april 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker blijkbaar – zonder gevolg – een verzoek heeft gericht aan het bestuur om alsnog de aanvraag ten gronde te behandelen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de aanvraag werd afgesloten met een onontvankelijkheidsbeslissing. In ieder geval dient ook te worden benadrukt dat het loutere indienen van een verzoek om tot een verblijf te worden gemachtigd niet automatisch tot gevolg heeft dat de aanvrager legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van dienst verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Het gebruik van het woord “*moet*” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de staatssecretaris of zijn gemachtigde beschikt, dient erop te worden gewezen dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Aldus kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen nut opleveren. Ter terechtzitting brengt verzoeker ook geen argumenten naar voor betreffende de door verweerder opgeworpen exceptie.

2.3.1. Niettemin stelt de Raad vast dat verzoeker de schending inroept van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De bepalingen van dit Verdrag primeren op de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM vereist daarnaast ook een intern beroep waardoor de inhoud van een grief ontleend aan de bepalingen van dat Verdrag kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM

21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Bijgevolg dringt een onderzoek zich op of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht van voormelde Verdragsbepaling wel rechtmatig is gebeurd. De ontvankelijkheid van het ingestelde beroep hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 3 van het EVRM.

2.3.2. Wat artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden benadrukt dat deze bepaling vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002; nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker wijst allereerst op zijn behoren tot de Sikh-gemeenschap en zijn problemen met de politie in zijn land van herkomst. Wat dit betreft, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 23 december 2011 reeds vaststelde dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend op grond van voormelde ingeroepen elementen. Er blijkt niet dat verzoeker een beroep tegen voormelde beslissing instelde bij de Raad. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, impliceert de vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dat deze vreemdeling geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er blijkt niet dat verzoeker thans nieuwe, concrete gegevens of stukken aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Verzoeker beperkt zich in huidig verzoekschrift tot algemene stellingnames die niet worden onderbouwd met enig begin van bewijs.

Daarnaast wijst verzoeker op '*medische problemen*'. Hij stelt dat de reis naar India en meer bepaald het onderbreken van de medische behandeling ernstige gezondheidsrisico's inhoudt.

Specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 dat artikel 3 van het EVRM een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanvoert die toelaten vast te stellen dat er sprake is van een zeer uitzonderlijke geval waarbij de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. Verzoeker geeft enkel, onder verwijzing naar drie medische attesten, aan dat een reis naar India en de onderbreking van de medische behandeling tot ernstige gezondheidsrisico's kan leiden. Hij licht dit evenwel niet nader toe. De Raad stelt ook vast dat op grond van de bijgevoegde medische attesten niet kan worden afgeleid dat verzoeker om medische redenen niet in staat zou zijn te reizen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een voldoende ernst zoals vereist in artikel 3 van het EVRM aan de orde is, laat staan dat hij enig begin van bewijs aanbrengt dat de eventuele noodzakelijke behandeling niet kan worden verkregen in zijn herkomstland of dat hij daar niet de nodige zorg en opvang kan genieten.

Gelet op bovenstaande kan, in casu, geen schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen.

2.3.3. Rekening houdend met bovenstaande uiteenzetting, dient het beroep onontvankelijk te worden verklaard bij gebreke aan het vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS